

Költői magasságok

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 43. szám, 2019. október 25.

A magyar miniszterelnök Párizsban még azt igyekezett bizonygatni, hogy milyen költői módon is vagyunk összekötve mi, magyarok, a franciákkal. (Széky János *Törökülés Bakuban*, *ÉS*, 2019/42., okt. 18.) Sajnos azonban felsült ezzel, hiszen másodszori nekifutásra sem tudta pontosan idézni Adyt. Érthető, hogy ezután Bakuban már nem kísérletezett verssorokkal. Megelégedett azzal, hogy közös vérséget mutatott ki a magyarok és a kipcsak ősökkel is rendelkező kazahok között: „*Magyarországon is vannak kipcsakok, sok magyarban van kipcsak vér.*” (Igaz, ehhez az egykori, nálunk rég tökéletesen asszimilálódott kunokat teljes egészükben kipcsakokká kellett átminősítenie, ami nem igaz, de kicsire nem adunk.)

Szerencsére Magyarország népe álmában is kitalálja vezetői gondolatait, így természetesen mi is tudjuk, hogy ha mégis veszi a bátorságot, akkor ezúttal József Attila következett volna: „*anyám kún volt, az apám félig székely, félig kipcsak, vagy tán egészen az.*” (Minden középiskolás ismeri ezt.)

Amit viszont az istennek se tudunk kitalálni, az az, hogy vajon melyik költőnkre gondolhatott a miniszterelnök ennél a bejelentésénél: „*Magyarország 127 milliárd forintos hitelkeretet is biztosít a Türk Tanács tagjainak*”.

Többek szerint azonban itt már nem a költészet játszik: rég a zenés drámák terepén járunk. A helyzetet legjobban a rendőrfőnök Scarpia énekével lehetne illusztrálni, a *Tosca* bármelyik jelenetéből. Egyelőre azonban ennek idézését a miniszterelnöktől semmiképpen sem várhatjuk el. Az ő fejében ugyanis Puccini zenéjét rendre elnyomja a *Jó estét kívánok, megjöttek a fehérvári huszárok!* kezdetű nóta. És ami ennél is fontosabb: ezt sokan szeretik kórusban énekelni.